

sager, så jeg tror, der er grund til at få sat et par ting på plads.

Det er asylmyndighederne, dvs. Udlændingestyrelsen, i første instans, og det er Flygtningegenævnet i den anden instans, der træffer afgørelse om, hvem der har ret til asyl i Danmark efter de love, vi har. I 1985 blev loven for at lette sagspresset i Flygtningegenævnet og for at forkorte sagsbehandlingstiden ændret, så Udlændingestyrelsen i sager, som må anses for, som det hedder, åbenbart grundløse, kan bestemme, at et afslag ikke kan indbringes for Flygtningegenævnet.

Lovændringen medførte altså, at klageadgangen blev afskåret i disse sager, og det kan man ikke bare gøre uden samtidig at sikre sig, at retsgarantierne for disse mennesker lever op til de krav, som vi normalt stiller i et retssamfund, og som vi også er forpligtet til at leve op til i international sammenhæng. Derfor indførte man dengang som en særlig garanti den ordning, at disse sager skal forelægges for Dansk Flygtningehjælp og asylsøgerne interviewes af en repræsentant herfra.

Flygtningehjælpen kan efter interviewet nedlægge veto mod anvendelse af åbenbart grundløs-proceduren. Vetoet betyder alene, at Udlændingestyrelsens afslag på ansøgning om asyl ligesom i alle andre sager kan påklages til Flygtningegenævnet. Dansk Flygtningehjælp har altså ikke indflydelse på afgørelsen af selve sagen, det vil sige, om der skal gives asyl eller ej, det har alene Udlændingestyrelsen og Flygtningegenævnet.

Hvordan fungerer ordningen så i dag?

Forslagsstillerne har i forslagens bemærkninger henvist til en avisartikel fra februar 1997, som handler om, at Flygtningehjælpen var oppe på at nedlægge veto i 45 pct. af samtlige åbenbart grundløse sager. Dette tolkes af forslagsstillerne således, at proceduren ikke giver den oprindeligt forudsatte ressourcebesparelse.

Selv om artiklen ligger over et år tilbage i tiden og derfor ikke har så meget med situationen, som den er i dag, at gøre, vil jeg lige gøre opmærksom på, at det aldrig har været meningen at begrænse Flygtningehjælpens vetoet til en eller anden maksimal procentsats af samtlige sager, hvis det er det, man har tænkt. Så ville der jo heller ikke være nogen retsgaranti.

At asylmyndighederne nu løbende forholder sig til, hvordan det går med de sager, som Flygtningehjælpen får forelagt, er en anden sag, og det kommer jeg til nu; det er vel helt natur-

ligt i en effektiv sagsbehandling at orientere om disse forhold. Men for at føre de tal, der er nævnt i forslagens bemærkninger, op til mere aktuelle forhold, kan jeg nævne, at Dansk Flygtningehjælp i hele 1997 nedlagde veto i 25 pct. af samtlige åbenbart grundløse sager. 75 pct. af sagerne kom altså ikke videre end til Udlændingestyrelsen.

Jeg synes således ikke, der kan herske tvivl om, at åbenbart grundløs-proceduren er nødvendig og generelt fungerer tilfredsstillende. Proceduren er et godt og effektivt instrument i relation til det, som man også meget gerne vil have, nemlig en hurtig sagsbehandling af de asylansøgninger, der på forhånd vurderes at ville føre til afslag, og proceduren opfylder samtlige de retssikkerhedsmæssige betingelser, som kan stilles til hasteprocedurer i asylsager.

Uden denne særlige forelæggelsesadgang for Dansk Flygtningehjælp ville Danmark ikke kunne leve op til de principper, som Flygtningehøjkommissariatet og EU har vedtaget for behandling af åbenbart grundløse asylansøgninger. Alternativet til vetoordningen ville således være en sædvanlig to-instans-ordning, og det ville jo altså, som jeg sagde før, tage alt for lang tid, og derfor afviser vi forslaget som forelagt her.

Jan Petersen (S):

Socialdemokratiet vil også afvise beslutningsforslaget. Den procedure, som Fremskridtspartiet angriber, mener vi er effektiv over for de åbenbart grundløse asylansøgninger, og samtidig sikrer den, at vi ikke blot lever op til de forpligtelser, som vi har internationalt, men også til vore egne menneskelige krav om retssikkerhed også i denne situation.

Det, man så kan føje til, er, hvad konsekvensen af, at Fremskridtspartiets idé måtte blive ført ud i livet, ville være, nemlig at vi afviklede en effektiv og hurtig og alligevel retssikkerhedsmæssigt betryggende procedure, og det ville betyde, at der så skulle være en to-instansbehandling af alle sager.

Alternativet kunne også være, at vi fjernede enhver anstændighed i behandlingen af disse mennesker og udviste ligegyldighed over for de principper, som vi har tilsluttet os bl.a. i EU i denne type sager, men det alternativ håber jeg ikke, at det bliver relevant at diskutere, og jeg skal derfor kort og godt afvise beslutningsforslaget.